

Обърнахъ се: петъ-шестъ аероплани, не, десетъ и повече идѣха откъмъ Тасосъ и върху облачното небе се очертаваха като малки черни кръстове. Но тѣ се плъзгатъ, летятъ съ невѣроятна бързина, растатъ и взематъ размѣритѣ на грамадни апокалипстични птици. Стигамъ въ заставата и виждамъ, че отъ другата страна сжщо тѣй пристигатъ катъри, натоварени съ провизии. Гръмко забучаватъ моторитѣ надъ самитѣ ни глави, сякашъ скали се ломятъ горе, всичко се смълчава, и ето нѣщо шипи и пробива въздуха надолу като свределъ. Силни гърмежи, минутниятъ ударъ на трескавици, пѣсъкъ и отломъци посипватъ стрѣхитѣ на кжщитѣ. Гледамъ: на стотина крачки отъ мене лежатъ два-три катъра, единъ се подига, опитва се да стане и отново пада. Единъ войникъ — и сега го виждамъ съ бѣлата му риза и черна, остригана глава — лежи на лицето си, прострѣлъ ржце, неподвиженъ, безжизненъ...

Обърнахъ се като за помощъ, потърсихъ съ очи нѣкого. И видѣхъ, че Живко бѣше се приближилъ до дуvara и пишеше пакъ бавно, съсрѣдоточено...